

РЕШЕНИЕ

№ 7414

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9149** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от

Административно-процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на на Т. Б., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] срещу ОТКАЗ за издаване на виза, вид "D", постановен по Заявление № 21001327/15.04.2021 г. от консулското длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

По изложените доводи в жалбата за неправилност на отказа, поради неговата немотивираност, материална и процесуална незаконосъобразност - се моли същият да се отмени. Твърди се, че отказът не е мотивиран, защото от него не е ясно въз основа на какви данни се е достигнало до посоченото основание за отказ. На следващо място се твърди, че неправилно са преценени фактите, което също е процесуално нарушение. Моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание оспорващият не се явава. Представява се от адв. М. Ч., който моли жалбата да бъде уважена. Представя писмени бележки.

Ответната страна по приложените писмени бележки моли жалбата като неоснователна да се отхвърли. В проведеното съдебно заседание се представлява от юрк. Е. В., който моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, в срок е, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Производството пред ответника е започнало по Заявление № 21001327/15.04.2021 г. на Т. Б., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, тип "D" по смисъла на чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в РБ. В заявлението е посочено, че чужденецът е склъчил граждански брак с българската гражданка З. М. А.. Приложени са документи в подкрепа на твърденията му.

С оглед изложените обстоятелства, ответникът с оспорения акт е отказал издаването на вида по съображения в т. 22 на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Словесно е отразено, че лицето иска виза с цел да използва страната ни като миграционен пункт за миграция в Германия.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Актът е издаден от компетентен по материя. Спазени са изискванията за писмена форма по чл. 59, ал. 2 АПК относно минимално необходимото негово съдържание, отказът е подробно мотивиран.

Не се установяват нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Производството е започнало съгласно чл. 24, ал. 1, пр. 2 АПК по искане на гражданина на Т. Б., към което са приложени доказателства по чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ. В хода му служебно, при условията на чл. 35 АПК, са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая, събрани са достатъчно относими доказателства, преценени от административния орган по реда на чл. 36, ал. 3 АПК. Не се констатира от съда съществени нарушения, които да са рефлектирали върху съдържанието на оспорения административен акт.

Постановеният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, при спазване на нормативно установената форма съгласно Приложение № 7 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. В чл. 9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкцията на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Наредбата/, както и ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл. 25, ал. 3 отказът за издаване на виза следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл. 29, ал. 3 се взема от консулското представителство. Съгласно Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. Министърът на външните работи е възложил на задграничните представителства да разглеждат заявленията и да подписват отказите.

Във връзка с компетентността е представена Заповед № 31/03.08.2020 г. на ръководителя на Генералното консулство на РБ в О., временно управляващият Генерално консулство на РБ в О., Република Турция е възложил на М. А. – съветник, консулско длъжностно лице да се произнася по заявленията за визи, поради което се прави извода, че отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран – този довод не се възприема. Посочено е, че лицето иска издаването на виза с цел да използва страната ни за миграция в Германия, както и има позоваване на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Предвид изложеното се приема, че актът е мотивиран и че в производството не са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като отговаря на изискването за форма и мотиви съгласно посочената наредба. В този смисъл е и съдебната практика Решение

№ 5919 от 18.05.2021 г. по адм. дело № 2919/2021 г. на ВАС, IV отделение.

От материално-правна гледна точка се установява, че основанийето за отказ е свързано с чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Видно от посочената норма, то се свързва с наличието на данни, че целта е да се пребивава в страната като мигрант.

Следователно по същество въз основа на изложеното СЪДЪТ приема, че жалбата е неоснователна.

Съпругата на чужденеца – З. М. А., живее и работи в Германия. Намеренията на семейството е да се установят в Германия. В този смисъл правилно е направена правната квалификация по чл. 10, ал. 1, т. 22 от Закона за чужденците в РБ, съгласно който се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Установените факти по случая напълно съответстват на приложимата правна норма. Неоснователно и необосновано процесуалният представител на чужденеца обвързва посочената разпоредба със скриване в тайник на превозно средство. Службите за административен контрол на чужденците са установили и доказали действителната воля на чужденеца и неговата съпруга, а именно да се установят в друга държава, различна от Република България.

Наведените претенции за нарушен семеен и личен живот по Конвенцията за защита на правата на човека са неоснователни. Отказът за издаване на виза е след санкция на национален орган и след извършена проверка, отразена в становището на Миграция - Т.. С постановяването му не се нарушава субективно право на чужденеца, тъй като издаването на виза е уредено в законодателството като правна възможност, а не като вид субективно право. Съгласно чл. 9е, ал. 5 от Закона за чужденците в РБ приетото заявление за издаване на виза и приложените документи, удостоверяващи целта на пътуването, не поражда задължение за издаване на виза. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим регистрираното заявление, представените документи и извършената проверка не предполагат задължително издаване на виза. При отказа за издаване на виза не е относимо релевирано нарушение права по Конвенцията за правата на детето, тъй като семейството на апликанта за виза е свободно да отиде при него. Видно от данните по делото, няма връзка между Република България и семейния живот на чужденеца по начин, налагащ правото му на постоянно пребиваване в РБ, т.к. съпругата му - гражданин на Република България, свободно пътува в чужбина. В този смисъл и Решение № 14817 от 01.12.2020 г. по адм. дело № 9619/2020 г., IV отд. на ВАС и Решение № 1943/16.02.2021 г. на ВАС, адм. дело № 9617/2020 г.

Правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот (Решение на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г., по делото *Ahmut срещу Н.*, пар. 71). По никакъв начин ЕКПЧ не гарантира право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава. Държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажменти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия (ЕСПЧ, Решение по дело *Gul срещу Швейцария* от 19 февруари 1996 г., пар. 38; Решение по дело *Ahmut срещу Н.*, пар. 67; Решение по дело *Vajsultanov срещу А.* от 12 юни 2012 г., пар. 78).

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи Министерството на външните работи чрез дирекция "К. отношения" (Д.) съгласува заявленията за издаване на визи по чл. 1, т. 1, 2 и 4 с Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), а по т. 4 - и с Дирекция "Миграция" на Министерството на вътрешните работи (ДМ - МВР).

С Писмо, № 39549/12.11.2021 г. на дирекция „Миграция”, ведно с приложени документи към него е дадено отрицателно становище за получаване на исканата виза. Група „Миграция”, ОДМВР - Т. възразява да се издаде виза на чужденеца вследствие на извършените проверки. В Писмо, № М-13567/09.11.2021 г. на ДАНС се сочи, че за лицето няма данни да представлява заплаха за националната сигурност. В производството по разглеждане на заявление за издаване на визи се проверяват всички основания по чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в РБ, като компетентността е разпределена между различните държавни органи. Съгласно § 1, т. 5 от Закона за чужденците в РБ службите за административен контрол на чужденците са дирекция "Миграция", отдел/сектори/групи „Миграция” при Столичната дирекция на вътрешните работи или областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Видно от представените документи, дирекция „Миграция” при извършване на съгласувателната процедура са действали в рамките на своите правомощия.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, което е и основното възражение против оспорения отказ за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от женени двойки за техните семейства. Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Сам по себе си фактът на сключен граждански брак не може да бъде автоматично кредитиран за правопораждащ и гарантиращ правото на семеен живот факт, особено в контекста на установената фиктивност на брачната връзка. Семейството на жалбоподателя, състоящо се от него и съпругата му - българка, успешно би могло да се събере на територията на неговата родина, или безпроблемно в коя да е трета страна, и там те да упражняват правото на семеен живот, до момента, в който се появи обоснована и доказана причина семейството да се премести на територията на Р България. Изложените възражения на жалбоподателя и възможността твърдените като накърнени права да се упражняват на територията на другата държава или на която и да било трета държава, не изтъкват защита на целта, както е формулирана в Конвенцията.

На следващо място съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на

целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визираны в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в РБългария принадлежи на компетентния орган. Съобразявайки се с това, правото на семеен живот на жалбоподателя не се отнема, а ще се ограничи в известна степен и до евентуалното отпадане на необоснованата конкретна цел на влизането. По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване. По изложените доводи съдът приема, че отказът за виза е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна.

Водим от горното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Т. Б., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] срещу ОТКАЗ за издаване на виза, вид "D", постановен по Заявление № 21001327/15.04.2021 г. от консулското длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му.

СЪДИЯ: